

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจิรนิติ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๘/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๖๔

วันที่ ๓ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง ศาลอุทธรณ์ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๙
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบรับฟังเป็นยุติว่า คดีนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของ
ศาลอุทธรณ์ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย ๕๔/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ ย ๕๓/๒๕๖๓ ของศาลแขวง
ดอนเมือง จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลอุทธรณ์เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง
และวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ อ้างว่า
มาตรา ๙ เป็นบทกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อใช้สำหรับดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดอาญาที่อยู่ใน
เขตอำนาจของศาลแขวง และคดีที่ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพมาโดยตลอดตั้งแต่ชั้นจับกุม รับสารภาพ
ในชั้นสอบสวน ควรต้องได้รับการดำเนินคดีอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม หากพนักงานอัยการไม่สามารถ
ฟ้องภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๗ แล้ว ผู้ต้องหาควรต้องได้รับสิทธิในการปล่อยตัวและสมควร
ต้องได้รับเสรีภาพโดยไม่ต้องถูกดำเนินคดี แต่มาตรา ๙ ให้อำนาจพนักงานอัยการอย่างกว้างขวาง
แม้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการจะไม่ปฏิบัติตามกฎหมายตั้งแต่ต้นก็ยังมีกฎหมายให้ขออนุญาต
อัยการสูงสุดให้ฟ้องได้ ไม่เป็นธรรมต่อผู้ต้องหาและประชาชน บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

เห็นว่า ผู้กระทำความผิดอาญาต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายจนกว่าจะพ้นกำหนดอายุความฟ้องคดีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ อย่างไรก็ตามการดำเนินคดีความผิดเล็กน้อยต้องจัดการโดยเร็ว จึงให้นำพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาใช้บังคับเป็นพิเศษแก่ผู้กระทำความผิดที่ต้องระวางโทษในทางอาญาซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแขวง ตามมาตรา ๔ โดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติเร่งรัดให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาล ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับจากเวลาที่ผู้ต้องหาถูกจับหรือผู้ต้องหาได้รับแจ้งข้อกล่าวหา อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาที่กระทำความผิดเล็กน้อยให้มีโอกาสต่อสู้คดีที่ศาลโดยเร็ว ระยะเวลาดังกล่าวเป็นอำนาจควบคุมตัวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ หากพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๗ แล้ว พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการย่อมไม่มีอำนาจควบคุมตัวผู้ต้องหาอีกต่อไป แต่สิทธิในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดยังคงมีอยู่ในกำหนดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ การที่บทบัญญัติ มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติให้อัยการสูงสุดมีอำนาจอนุญาตให้ฟ้องคดีได้ แม้จะพ้นกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๗ แล้วนั้น ยังอยู่ในกระบวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนและการพิจารณาสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ ซึ่งยังคงอยู่ภายในระยะเวลาแห่งอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บทบัญญัติมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ จึงไม่เป็นเหตุให้มีการประวิงเวลา และนอกจากจะไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลแล้ว ยังเป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ให้ได้รับการอำนวยการยุติธรรมอย่างเป็นธรรม สะดวกและรวดเร็วด้วย

อาศัยเหตุผลที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

(นายจिरินติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ